

Arrest

nr. 71 854 van 14 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. VAN BRIEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 februari 2011 en heeft zich op 17 februari 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 juli 2011.

1.3. Op 27 september 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een soennitisch moslim van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Zakho, Dohuk (Noord-Irak). U verklaart in mei 2010 verliefd te zijn geworden op L(...), een meisje dat u leerde kennen toen u aan het werk was op een werf als timmerman. U zou eerst meerdere malen telefonisch contact hebben gehad, vooraleer u L(...) bij haar thuis bezocht. U zou om haar hand hebben gevraagd, maar dit werd geweigerd omdat haar vader - die afwezig was - hierover moest beslissen. U zou daarop een seksuele relatie met haar zijn begonnen. U vroeg opnieuw om haar hand, maar dit werd opnieuw geweigerd. L(...) bleek uiteindelijk zwanger te zijn. Haar moeder zou haar naar de dokter hebben gebracht, die dit bevestigde. U zou het uw familie hebben verteld en zij zouden de moeder van L(...) hebben trachten te overreden om haar toch met u te laten huwen. Haar moeder zou de komst van haar vader hebben willen afwachten, die als 'peshmerga' ergens anders werkte. Zij zou jullie eveneens hebben aangeraden het oordeel van haar vader af te wachten. Toen u haar een tiental dagen later probeerde telefonisch te bereiken, zou zij u niet hebben geantwoord. U zou bezorgd zijn geweest en stuurde uw vriend naar haar wijk. Daar zou hij te weten zijn gekomen dat L(...) door haar vader werd doodgeschoten. U zou meteen naar Dohuk zijn gevlucht, daar u vreesde eveneens te zullen worden gedood door haar familie. Uw moeder zou nog gedurende ongeveer anderhalve maand hebben getracht het probleem op te lossen, maar besloot uiteindelijk eveneens Zakho te verlaten. Uw broer, S(...), die officier was bij het Irakese leger, zou een huis hebben kunnen regelen in het Arabische dorp Baaj in de provincie Salahaddin. Omdat jullie als Koerdische familie niet welkom waren en uw familie eveneens werd bedreigd omwille van de functie van uw broer, besloten u en uw broer S(...) op 2 februari 2011 Irak te ontvluchten. Uw moeder vertrok met uw andere broer Mohammed naar Kirkuk. Omdat u en uw broer in Turkije niet over genoeg geld bleken te beschikken om verder te reizen, besloot S(...) naar Irak terug te keren, zijn overplaatsing te vragen naar Kirkuk en bij uw moeder te gaan wonen. U zou via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute op 16 februari 2011 in België zijn aangekomen. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter staving van uw relaas legt u uw nationaliteitsbewijs voor.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U verklaarde Irak te hebben verlaten omdat u vreest te zullen worden gedood door de familie van L(...), het meisje met wie u een relatie zou hebben gehad en die zou zijn gedood door haar familie nadat zij te weten waren gekomen dat zij zwanger was. Er dient echter te worden vastgesteld dat u gans deze problematiek onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt. De door u geschetste gang van zaken wekt immers de nodige verbazing.

Vooreerst valt niet te verklaren dat u besloot seksuele betrekkingen te hebben met het meisje met wie het u was verboden om te huwen. U zou immers reeds om haar hand hebben gevraagd vooraleer u besloot om met haar te vrijen (CGVS, pg.8). Een huwelijksaanzoek zou u tot driemaal toe geweigerd zijn geweest (CGVS, pg.9). De reden voor deze weigering zou eenvoudigweg de afwezigheid van haar vader zijn geweest die in deze zaak diende te oordelen (CGVS, pg.9). Toch zou u opmerkelijk genoeg niet hebben gewacht op de komst van de vader noch zijn besluit hebben afgewacht. U zou toch, zelfs na een drievoudige weigering, hebben besloten om met haar naar bed te gaan en al het voorgaande te negeren. Dient echter te worden opgemerkt dat uw daden in de Koerdische context moeilijk te begrijpen vallen. U wist immers dat het hebben van voorhuwelijkse betrekkingen een zware straf kon veroorzaken, mogelijks zelfs de dood, voor zowel u als uw vriendin (CGVS, pg.8). Het is dan ook onbegrijpelijk te stellen dat u, nog alvorens het besluit van haar vader af te wachten, besloot om dergelijke risico's te nemen. Een gedrag dat wel bijzonder roekeloos bleek te zijn, daar u besloot seksuele betrekkingen te hebben in het ouderlijk huis van L(...), dit terwijl haar moeder en haar broer thuis aanwezig waren (CGVS, pg.8). U gevraagd waarom jullie dergelijke risico's namen, stelt u dat jullie hoopten dat haar familie op een gegeven moment wel met een huwelijk zou instemmen (CGVS, pg.8). Er valt dan ook niet te verklaren dat u in de gegeven context niet zou hebben gewacht op de aanwezigheid van de vader zodat duidelijkheid verschaft kon worden over het al dan niet toestaan van een huwelijk. Daarenboven dringt de vraag zich op hoe jullie er zouden zijn in geslaagd jullie alleen terug te trekken in het ouderlijke huis van L(...), gelet op het feit dat jullie relatie niet werd toegestaan en het zeer ongepast is dat een meisje in dergelijke omstandigheden alleen kan zijn met een jongen of geliefde.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat, nadat haar vader u vervolgens ook officieel de hand had geweigerd, u seksuele betrekkingen met haar bleef hebben (CGVS, pg.11). Daar het risico dat u liep daarmee alleen maar groter werd, kan van u worden verwacht dat u in deze situatie minstens de nodige voorzorgen zou nemen om een eventuele zwangerschap te vermijden. Toch zou u haar familie onbegrijpelijk genoeg voor voldongen feiten hebben gezet aangezien er al snel sprake was van een zwangerschap (CGVS, pg.11). Dat ook uw geliefde op dit vlak niet wat terughoudender was, maar integendeel de toorn van haar vader wenste te trotseren, komt weinig geloofwaardig over.

De manier waarop jullie handelden - zonder enige behoedzaamheid maar eerder provocerend - kan binnen de Koerdische context, met de aldaar heersende tradities, normen, gebruiken en taboes, hoegenaamd niet overtuigen.

Toen u vervolgens door L(...) persoonlijk op de hoogte werd gebracht van haar zwangerschap, besloot u echter opmerkelijk genoeg niets te ondernemen om uw veiligheid en die van haar en het ongeboren kind te garanderen. U kwam echter wel tot het besluit om de komst van haar vader af te wachten en te zien wat er verder zou gebeuren (CGVS, pg.11). Deze afwachtende houding is echter ondenkbaar te noemen. U moet er zich toen immers al bewust van zijn geweest dat dit jullie dood kon betekenen (CGVS, pg.11). Dat u dan ook gedurende tien dagen uw lot zou hebben afgewacht in de wetenschap dat jullie kans op een huwelijk al uiterst miniem was, dit terwijl u nog in contact was met L(...) en aldus een veilig onderkomen voor u en haar had kunnen zoeken, eventueel bij uw familie of elders, is onbegrijpelijk te noemen. Het ging hier immers niet om een 'fait divers', maar om het leven van u, het meisje en jullie ongeboren kind. Moet bovendien worden opgemerkt dat u de familie van L(...) eveneens kende als gelovig en sociaal-radicaal (CGVS, pg. 9). Meer nog, de vader was een Koerdische strijder of 'Peshmerga' (CGVS, pg.9). Er valt dan ook niet te ontkennen dat deze zwangerschap de hele eer van deze familie zou schenden. Dat u in de gegeven omstandigheden besloot om niet in te grijpen, maar alles rustig op zijn beloop liet, kan niet ernstig worden genomen.

Alle bovenstaande opmerkingen ondermijnen in hoge mate de oprechtheid van uw vluchtrelaas. Daar er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden vluchtaanleiding, kan er evenmin geloof worden gehecht aan jullie gedwongen 'verhuis' naar Baaj (Centraal-Irak), noch aan de problemen die jullie hier zouden hebben gekend, deels ook te wijten aan uw broer S(...), die militair was bij het Iraakse leger. Moet hier in de marge toch ook worden opgemerkt dat uw broer zelf verkoos om vanuit Turkije naar Irak terug te keren en zijn overplaatsing naar Kirkuk aan te vragen (CGVS, p. 12). Uit deze beslissing kan niet worden afgeleid dat uw broer voor zijn leven vreesde, laat staan dat u - omwille van hém - een vrees zou moeten koesteren.

Niets wijst er bijgevolg op dat u zich niet opnieuw in Noord-Irak, Dohuk, zou kunnen vestigen. Voor wat betreft de veiligheidssituatie in Noord-Irak (Zakho), dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak (Erbil, Suleymania en Dohuk) geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Tot slot, de door u neergelegde documenten vermogen evenmin bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw nationaliteitsbewijs bevestigt enkel uw afkomst uit Noord-Irak, een element dat door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken. U brengt verder geen enkel begin van bewijs aan betreffende uw relatie met L(...), noch betreffende de gevolgen die dit voor u zou hebben gehad.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het risico dat hij en zijn familie lopen in Irak verkeerd inschat. Hij wijst erop dat zijn familie voorlopig veilig is omdat zij bij zijn broer M. verblijft die tewerkgesteld is op een militaire basis waar sprake is van speciale veiligheidsvoorschriften en grote bewaking en zij als het ware ondergedoken leven zonder bijvoorbeeld te kunnen werken, wat voor verzoeker geen optie is. Volgens verzoeker kan hij zich niet elders in Irak vestigen en heeft hij steeds oprechte gevoelens gehad voor L.. Hij geloofde erin dat alles wel goed zou komen en de familie van L. uiteindelijk wel de toestemming zou geven om te huwen aangezien dit nog gebeurt en de vaste tradities en normen voor de jongere generatie aan het vervagen zijn. Verzoeker besluit dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève bestaat en er minstens sprake is van een reëel risico op ernstige schade.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de manier waarop hij en zijn vriendin handelden - zonder enige behoedzaamheid maar eerder provocerend – niet kan overtuigen binnen de Koerdische context met de aldaar heersende tradities, normen, gebruiken en taboes, (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden vluchtaanleiding zodat evenmin geloof wordt gehecht aan de gedwongen verhuis naar Baaj (Centraal-Irak), noch aan de problemen die zij daar zouden hebben gekend, en (iii) niets er bijgevolg op wijst dat hij zich niet opnieuw zou kunnen vestigen in Noord-Irak, Dohuk waar op dit ogenblik geen reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.4. Uit de verklaringen van verzoeker tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat hij verliefd geworden is in mei 2010 op een meisje dat hij had zien staan voor de deur van haar huis. Hij bracht haar op de hoogte van zijn telefoonnummer door het nummer op een stukje papier te schrijven dat hij haar toegooide, waarna zij hem opbelde. In de maand juni 2010 zagen zij elkaar voor het eerst 's nachts bij haar thuis nadat zij telefonisch hadden afgesproken. 15 dagen na de eerste ontmoeting begonnen zij een seksuele relatie en hadden zij gemeenschap in de keuken, terwijl de moeder en de broer sliepen (gehoor, p. 7-8).

Verzoeker vervolgt dat zijn vriendin L. afkomstig was uit een “gelovig en sociaal radicaal” gezin, waarmee hij bedoelt dat “ze (niet) alleen naar de stad (mocht) gaan, wel met haar moeder” (gehoor, p. 9), haar vader peshmerga was en hij diegene was die toestemming diende te geven bij een huwelijksaanzoek, maar verzoekers verscheidene aanvragen weigerde. Verzoeker licht toe dat hij wist dat er gevaar was en dat zij het risico liepen om allebei gedood te worden (gehoorverslag, p. 7-8-11).

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker op het ogenblik dat hij zou verliefd geworden zijn, 35 jaar oud was en zijn geliefde 28 zodat mag aangenomen worden dat verzoeker en zijn vriendin zich terdege moeten bewust geweest zijn van het risico dat zij namen. Niet alleen hadden zij, niettegenstaande het huwelijksaanzoek zou zijn geweigerd door haar vader, seksuele betrekkingen, hun gemeenschap vond ook plaats 's nachts in de keuken terwijl de moeder en de broer aanwezig waren in huis en sliepen, wat op zijn minst gezegd uitermate gewaagd en riskant is gelet op een mogelijke betrapping op heterdaad en de gevolgen die dat met zich mee zouden brengen voor verzoeker en zijn vriendin. Verzoekers bewering dat hij zelfs nadat haar moeder op de hoogte was van de zwangerschap hij en zijn vriendin niets ondernamen omdat zij er nog op hoopten dat een huwelijk alsnog zou worden toegestaan toont andermaal het onrealistisch karakter en bijgevolg de ongeloofwaardigheid van het relaas aan vermits, volgens zijn beweringen reeds verscheidene huwelijksaanvragen werden geweigerd.

In aanmerking genomen de Koerdische context, met de aldaar heersende tradities, normen, gebruiken en taboes en verzoekers verklaring dat zijn vriendin uit een “gelovig en sociaal radicaal” milieu komt, is de Raad dan ook van oordeel dat dit onaannemelijke relaas elke positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve niet geloofwaardig is. Dit klemmt des te meer nu verzoekers vriendin ook op de hoogte moet geweest zijn van het feit dat zij door deze handelingen te stellen schande zou brengen over haar hele familie, de eer van de familie zou aantasten en haar eigen leven in gevaar zou brengen, zodat, gelet op het milieu waar zij zou zijn vandaan gekomen, het niet geloofwaardig is dat zij zomaar een man bij haar thuis zou uitnodigen terwijl anderen in huis liggen te slapen.

In de mate verzoeker voorhoudt dat er inderdaad vaste tradities en normen zijn, doch deze normen en gebruiken voor de jongere generatie aan het vervagen zijn, kan hij de Raad niet overtuigen met deze

ongestaafde bewering vermits verzoeker tijdens het gehoor verschillende keren zelf heeft aangegeven dat zij beide het risico namen om gedood te worden indien zijn vriendin zwanger zou worden buiten het huwelijk.

2.6. Vermits geen geloof wordt gehecht aan het opgediste relaas van verzoeker, kan hij ook niet overtuigen dat zijn familie om die reden naar Centraal-Irak verhuisde waar zij uiteindelijk problemen zouden hebben gekend met terroristen omwille van de tewerkstelling van zijn broer bij het Iraakse leger. Derhalve kan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn familie thans ondergedoken leeft op de militaire basis waar zijn broer zou zijn tewerkgesteld, omwille van verzoekers problemen met zijn vriendin L.

2.7. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielaanvraag, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.

2.8. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker het weigeringsmotief met betrekking tot de veiligheidssituatie in Zakho niet betwist, laat staan ontkracht. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS